

POSTOJ PŘI MODLITBĚ

„Obdržela jsem dopisy, které se mne ptaly, jakou pozici máme zaujmout, když předkládáme modlitbu vládci vesmíru a kde naši bratři vzali ten nápad, že by měli stát, kdýž se modlí k Bohu?

Jak při veřejné, tak i při osobní modlitbě je naší povinností sklonit se na kolena, kdýž Mu předkládáme své prosby. Tato skutečnost ukazuje naši závislost na Bohu. Je možné, že s takovým světlem, které Bůh dal svému lidu ohledně zbožnosti, kazatelé, ředitelé a učitelé našich škol příkazem a příkladem učí mladé muže, aby stáli při modlitbě jako farizeové? /Luk 22,41; Sk 9,40; 7,59.60; 20,36; 21,5; Ekd 9,5.6; Ž 95,6; Ef 3,14 citovat/ Máme to považovat za znamení jejich soběstačnosti a vlastní důležitosti?

Věřím, že naši bratři nebudou projevovat méně zbožnosti a úcty, když přichází k jedinému pravému a žijícímu Bohu, než projevovali pohané ke svým modlářským božstvům, protože jinak tito lidé budou našimi soudci ve dnech závěrečného rozhodování.

Ráda bych promluvila ke všem těm, kteří působí v našich školách jako učitelé. Mužové a ženy nesnižujte Boha svou neúctou a pýchou. Zanechte farizejství, když předkládáte své modlitby Bohu. Přestaňte věřit vlastní síle. Nebuďte na ní závislí, ale často se sklánějte na svá kolena před Bohem a uctívejte Ho.

A kdýž se shromáždíte k uctívání Boha, poklekněte před Ním na svá kolena. At' tento skutek svědčí o tom, že celá duše, tělo a duch jsou podřízeny Duchu pravdy. Kdo si pořádně prozkoumal Slovo Boží ohledně příkladů a směrnic v této záležitosti? Lidé musí přijít na kolena, jako podřízení milosti, jako poddaní u stolice milosrdenství. A kdýž člověk denně přijímá milost z Boží ruky, vždy má ve svém srdci pěstovat vděčnost a vyjadřovat ji slovy díky a chvály za všechnu nezaslouženou přízeň. /NL 37, pp1-3/

Modlitba pronesená Šalamounem při zasvěcení chrámu, nebyla přednesena ve stoje. Král poklekl do pokorné pozice kajícíka. To je i lekce pro Boží lid dnešní doby. Naše duchovní síla a náš vliv se nezvyšují přizpůsobením se světskému postoji při modlitbě. At' lidé přijdou na kolena, jako služebníci milosti, jako podřízení u stolice milosrdenství. To bude svědectvím, že celá duše, tělo a duch se podřídili svému Stvořiteli.“ /RH Nov 30, 1905/

V této nebezpečné době by se ti, kteří vyznávají, že jsou lidem zachovávajícím Boží přikázání, měli mít na pozoru, aby neztratili ducha úcty a zbožné bázně. Písmo svaté učí lidi, jak mají přistupovat k svému tvůrci – s pokorou a úctou, s vírou v božského prostředníka. Člověk by měl přijít na kolena, jako předmět milosti, jako prosebník u nohou milosrdenství.

Při veřejné i soukromé bohoslužbě, kdýž Bohu předkládáme své prosby, je naší povinností pokleknout před Ním. Ježíš, náš příklad, „poklekl na kolena a modlil se“. /Sk 9,40/; 20,36/ Štěpán „poklekl na kolena“. /Sk 7,60/ Pavel prohlásil: „Klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista“. /Ef 3,14/ Daniel „tříkrát za den klekal na svá kolena, a modlíval se a vyznával se Bohu svému“. /Dan 6,10/ A pozvání žalmisty zní: „Poďte, sklánějme se, a padněme před Ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším“. /Ž 95,6/ RH 30.11.1905

Všichni, kdož přicházejí do Boží blízkosti, by se měli chovat pokorně a uctivě. Ve jménu Ježíšově můžeme předstoupit před Boha s důvěrou, nesmíme se však k němu přibližovat s troufalou opovážlivostí, jakoby nám byl roven.

Jsou takoví, kteří oslovují velikého, všemohoucího a svatého Boha, jenž sídlí v nedostupném světle, jakoby oslovovali sobě rovného nebo dokonce někoho podřízeného. Někteří se chovají v domě Božím tak, jak by se neodvážili chovat ani v předsíni pozemského vládce.

Měli by si uvědomit, že se na ně dívá Bůh, jehož uctívají serafíni a před nímž si andělé zastírají své tváře. Bůh je hoden nejvyšší úcty. Všichni, kteří opravdu cítí Jeho přítomnost, se před ním v pokoře skloní. /PP 252/